

Curtea Supremă de Justiție

D E C I Z I E

23 iunie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Timofti Vladimir,
Judecători – Țurcan Anatolie și Toma Nadejda,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Marian Ion în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2020, în cauza penală în privința inculpatului

Angheluță Gheorghe xxx, născut la xxx,
originar și domiciliat în xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 11.03.2020 - 24.07.2020;

Instanța de apel: 24.08.2020 - 20.10.2020;

Instanța de recurs: 18.01.2021 - 23.06.2021.

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 24 iulie 2020, *pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, potrivit art.364¹ Cod de procedură penală*, Angheluță Gheorghe fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264¹alin.(4) Cod penal, la 3 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar semiînchis.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat *în fapt* că, Angheluță Gheorghe, la data de 01 februarie 2020, în jurul orelor 21:30, nefiind posesor al permisului și fiind în stare de ebrietate alcoolică avansată, aflându-se la volanul mijlocului de transport de model „IJ 21251”, cu numărul de înmatriculare „NS AB 084”, se deplasa pe strada din satul Milești, raionul Nisporeni, unde a fost stopat de colaboratorii Inspectoratului de Poliție Nisporeni. Tot atunci, agentul constatat din cadrul Inspectoratului de Poliție Nisporeni, având bănuieli că conducătorul auto se află în stare de ebrietate, i-a solicitat lui Angheluță Gheorghe să fie supus testării la alcool prin mijlocul tehnico - științific „Drager Alcotest 8510 RO”. Fiind suspectat de consum de alcool, Angheluță Gheorghe a fost supus testării la alcool prin mijlocul tehnico - științific „Drager Alcotest 8510 RO”, stabilindu-se concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de 0,90 mg/l, concentrația care conform art.134¹² alin.(3) Cod penal se referă la stare de ebrietate alcoolică cu grad

avansat.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, prima instanța a reținut în drept, că faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive a infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal.

3. Avocatul Marian Ion în numele inculpatului, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunități.

În motivarea cerințelor sale avocatul a invocat următoarele:

- inculpatul a recunoscut vina integral și la cererea sa dosarul penal s-a examinat în temeiul art.364¹ Cod de procedură penală;

- instanța de fond nu a ținut cont de toate circumstanțele de individualizare a pedepsei în sensul atenuării acesteia, reținând doar că, fapta prejudiciabilă comisă de către inculpat constituie o infracțiune mai puțin gravă săvârșită cu intenție și menționând că, circumstanțe atenuante și agravante nu au fost stabilite, or în rechizitoriu procurorul a indicat și a propus de a lua în calcul circumstanța atenuantă, susținând această poziție și în pledoaria sa expusă în cadrul ședinței judiciare însă a solicitat să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de închisoare de la 6 la nouă luni cu executarea pedepse într-un penitenciar de tip semiînchis;

- a susținut că sentința pronunțată de prima instanță este contradictorie or în situația din speță urmau a fi reținute minimum trei circumstanțe atenuante, contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, recunoașterea vinovăției și căința sinceră;

- a indicat că instanța de fond nu a indicat condițiile de viață ale inculpatului și ale familiei acestuia de care ține cont la stabilirea pedepsei, nu a indicat cum anume va influența pedeapsa aplicată asupra corectării și reeducării lui Angheluță Gheorghe, iar din multitudinea de circumstanțe atenuante judecata nu a reținut nici una;

- nu este de acord cu concluzia instanței de judecată referitoare la faptul că inculpatul Angheluță Gheorghe anterior a mai săvârșit infracțiuni similare și acest lucru este un indiciu care denotă imposibilitatea corectării acestuia fără aplicarea pedepsei excepționale cu închisoare;

- a susținut că prin sentința emisă instanța a menționat că, nu a stabilit circumstanțe agravante, dar conform art.77 alin.(1) lit. a) Codul penal, la stabilirea pedepsei se consideră circumstanțe agravante săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză, or reținând faptul nestabilirii circumstanțelor agravante instanța nu a fost în drept să determine categoria pedepsei bazându-se pe o asemenea circumstanță, în situația dată determinant este faptul că, Angheluță Gheorghe nu are antecedente penale;

- coroborând cele expuse cu prevederile legale menționate consideră că, în situația expusă aplicarea față de inculpat a pedepsei cu închisoare și cu executarea acesteia nu este justificată, această pedeapsă fiind exagerat de dură;

- a susținut că inculpatul are la întreținere patru copii minori pe care îi crește

și întreține de unul singur, după divorț nu s-a mai recăsătorit, locuind împreună cu părinții pe care la fel îi are la întreținere aceștia având o vârstă înaintată, nu are loc permanent de trai și nu are antecedente penale;

- a considerat că, în cazul lui Angheluță Gheorghe este necesar de ținut cont de faptul că, în cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul;

- în situația când inculpatul a conștientizat negativ fapta, a recunoscut-o, se căiește sincer de cele comise, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, se poate de concluzionat că, urmare a procesului penal, a procesului de judecată și ulterior a începerii executării pedepsei stabilite, inculpatul deja a conștientizat tot negativul faptei și s-a corectat, în acest caz aplicarea pedepsei cu închisoare nu este necesară deoarece una din pedepsele alternative poate să și atingă scopul;

- a relatat că la stabilirea pedepsei instanța nu a ținut cont pe deplin de principiile generale de aplicare a pedepsei prevăzute de art.61 alin.2) din Codul penal, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei stipulate în art.75 din Codul penal;

- a invocat că la caz instanța de fond nu a ținut cont nici de circumstanțele excepționale ale cauzei, legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și de contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvârșite la descoperirea acesteia, care permit aplicarea unei pedepse sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, sau una mai blândă, de altă categorie, ori poate să nu aplice pedeapsa complementară obligatorie;

- în același context a indicat că poate fi considerată excepțională atât o circumstanță atenuantă, cât și un cumul de asemenea circumstanțe legate de situațiile menționate la art.79 alin.(1) Cod penal;

- având în vedere atât principiul prevăzut în art.4 din Codul penal, cât și cel stipulat în art.61 alin.(2) din Codul penal, pedeapsa penală are drept scop corectarea condamnatului, iar executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate, precum și posibilitatea obținerii corectării și reeducării vinovaților, ținând cont și de prevederile legale menționate supra, consideră irațională aplicarea față de inculpatul Angheluță Gheorghe a pedepsei penale cu închisoare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2020, apelul a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței.

În motivarea soluției sale, instanța de apel a menționat că, instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art.101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, dovedesc fără echivoc vinovăția inculpatului Angheluță Gheorghe în

săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal.

În această ordine de idei, cu trimitere la prevederile art.61 Cod penal și art.364¹ Cod de procedură penală, instanța de apel a ajuns la concluzia că pedeapsa aplicată lui Angheluță Gheorghe de instanța de fond este adecvată și nu contravine prevederilor legii, dat fiind, că sancțiunea art.264¹ alin.(4) Cod penal, aplicate la prevederile legii sus enunțate se stabilesc noile limite ale pedepsei cu închisoare prevăzute de la 3 luni și 8 luni.

Totodată, instanța de apel a indicat că, circumstanțe ce atenuază sau agravează răspunderea penală, conform art.art.76 și 77 Cod penal, în privința inculpatului nu au fost stabilite.

Mai mult, instanța de apel a conchis că, instanța de fond just a individualizat pedeapsa în baza art.art.7, 75 Cod penal, și totodată, corect a aplicat pedeapsa sub formă de închisoare în limitele prevăzute de sancțiunea articolului incriminat, care este una echitabilă și proporțională infracțiunii comise, ținând cont de gradul de pericol al infracțiunii, de circumstanțele cauzei, de lipsa circumstanțelor agravante și atenuante, de personalitatea inculpatului care anterior a fost judecat, nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru, a recunoscut vina și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, de faptul că are la întreținere doi copii minori, precum și circumstanțele descrise în sentința de condamnare.

5. Avocatul Marian Ion în numele inculpatului, a contestat cu recurs sentința și decizia, solicitând casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunități.

În motivarea recursului declarat, autorul acestuia invocă argumente similare celor menționate în cererea de apel (pct.3 din prezenta decizie).

6. În conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului declarat de partea apărării, menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Conform art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Conform art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal constată că deși titularul acestuia nu a invocat careva temeieri pentru recurs stipulate la alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, totuși acesta își exprimă dezacordul cu soluția

instanței de apel în partea individualizarea pedepsei, temei de casare care este prevăzut de pct.10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Verificând circumstanțele cauzei în raport cu norma de drept citată, Colegiul constată că acest temei nu-și găsește confirmare în speța dedusă judecării.

În acest context, Colegiul penal menționează că, prin criteriile generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Conform prevederilor art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ultimului, cât și a altor persoane.

Totodată, potrivit art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În acest context, Colegiul penal consideră, că la aplicarea pedepsei inculpatului pentru infracțiunea săvârșită, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art.art.61, 75 Cod penal, totodată ținând cont și de circumstanțele legale de personalitatea inculpatului, care anterior a fost condamnat, a recunoscut vina în cadrul urmăririi penale, nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru, faptul că are la întreținere doi copii minori și că infracțiunea

comisă, în conformitate cu prevederile art.16 alin.(2) Cod penal, se clasifică ca fiind una ușoară.

Totodată, Colegiul penal menționează că, fiind examinată cauza în baza art.364¹ Cod de procedură penală, inculpatul a recunoscut integral vinovăția și instanța de apel la emiterea deciziei a ținut cont și de prevederile art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, care stipulează că în caz de aplicare a pedepsei închisorii inculpatul beneficiază de reducerea cu 1/3 din maximul și din minimul prevăzut de sancțiune, fiind stabilite noi limite cu care trebuie să opereze instanța de judecată la stabilirea pedepsei.

Astfel, Colegiul penal va respinge ca nefondate argumentele recurentului invocate în cererea de recurs că, instanțele ierarhic inferioare nu au reținut la stabilirea pedepsei inculpatului, circumstanțele atenuate prevăzute de art.76 alin.(1) a), f) și k) din Codul penal, ori acestea la individualizarea pedepsei din oficiu au luat în considerare circumstanța atenuantă „recunoașterea vinovăției”, deoarece procedura de examinare a cauzei în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, prin definiție presupune recunoașterea vinovăției.

În altă ordine de idei, instanțele de fond au reținut în sarcina inculpatului, faptul că acesta anterior în 2014 a mai fost condamnat în baza art.264¹ alin.(4) Cod penal la pedeapsă cu suspendare și deși antecedentele penale sunt stinse în conformitate cu legea, neglijarea acestora nu este corect din punct de vedere a informației utile pentru formarea impresiei despre capacitatea făptuitorului de a reacționa la măsurile de corijare a comportamentului social.

Suplimentar, analizând textul deciziei atacate în coraport cu motivele invocate de recurent, Colegiul penal atestă că, instanțele de fond s-a expus argumentat și motivat, bazându-și just soluția din hotărâri, iar instanța de recurs ordinar, în virtutea corectitudinii acestei motivări, pentru a evita repetări inutile, o acceptă și-o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct.61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În consecință, Colegiul penal opinează că argumentele punctate în cererea de recurs privind greșita individualizare a executării pedepsei nu sunt incidente cauzei deferite judecării, instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, pedeapsa aplicată inculpatului fiind individualizată corect, echitabilă și în concordanță cu

scopul pedepsei penale, fapt ce determină incontestabil concluzia de inadmisibilitate a recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Marian Ion în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2020, în cauza penală în privința inculpatului *Angheluță Gheorghe xxx*, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 19 august 2021.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Toma Nadejda